

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΠΙΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

('Αρθε της διάσημης Πολωνίδος πρωταγωνίστριας του κινηματογράφου Πέλας Νέγκρι)

πιό παράξενη περιπέτεια που μου συνέβη στη ζωή μου—και έχω γνωρίσει, πιστέψτε με, πολλές άπροσδόκητες και εξωφρενικές περιπέτειες!—είνε αυτή που θα σάς εξιστορήσω σήμερα... Με την ευκαιρία αυτήν, μπορώ να σάς πληροφορήσω πώς ή συγγραφέας Βίκου Μπάουμ, στην οποία άφηγήθηκα την άσυνήθιστη αυτήν ιστορία, άποφάσισε να την χρησιμοποίησθ στο περίφημο μυθιστόρημά της «Κράτα 'Οτέλ», που τώ έγγραφη την εποχή άκριβώς εκείνη.

Τώ περιστατικό που θα σάς διηγηθώ μου συνέβη τώ Βερολίνο, ένα ή δυό χρόνια μετά την ύπογραφή της άνακαρχής.

Έμενα τότε στο ξενοδοχείο «Εσπανάντ», τώ πιο κοσμοπολιτικό κέντρο τής Γερμανικής πρωτεύουσας. Μιά μέρα, έπιασε ένα διαμέρισμα στο ξενοδοχείο τώ κόμης Χ., ένας ώραιότατος άνδρας, άπό παλιά κ' ένδοξη 'Ιταλική οικογένεια. Τώ ψηλό τώ άύστημα, ή άρμυνικές κινήσεις του, ή «άργοντιά» του με δυό λόγια μου έκαναν μεγάλη έντύπωση άπο την πρώτη στιγμή τών τώ είνδα. 'Ο κόμης είχε τή άρρενατή κορμοστασία ενός Λατίνου κα τούς εύγενικούς τρόπους ενός 'Αγγλου κα ήξερε στην έντέλεια τις κυριώτερες Εύρωπαϊκές γλώσσες.

Ύστερ' άπό λίγο καιρό, μερικοί κοινοί φίλοι με συνέστησαν στόν κόμητα, ό οποίος προθυμοποιήθηκε να μάς βγάλη περίπατο με τήν «'Ισπανού» του. 'Ο κόμης είχε ταξειδέψει πολύ, είχε διαβάσει πολύ περισσότερο κα ήξερε ν' άφηγηται πάντοτε πράγματα ένδιαφέροντα. «Όσο κα άν τόν άκούγες, δέν ύπηρε φόβος να σέ κουράση ή συντροφιά του... Καί, όταν σέ μία στιγμή, μου πρότεινε να πάμε μαζύ, τήν άλλη μέρα τώ θρόδου τώ θέατρο, δέχτηκα με χαρά τήν εύγενική πρόσκλησή του.

Κ' έτσι, σιγά-σιγά, γίναμε άχώριστοι φίλοι με τόν κόμητα. Δέν περνούσε βραδεία που να μη θυούμε μαζύ έξω-

Ότόσσο, δέν άργησα να προσέξω, ότι ό κόμης άπόφευγε πάντοτε να κινή λόγο για τώ παρελθόν του, για τήν οικογένειά του. Έκανα όμως τή σκέψη, ότι κάποια οικογενειακή διαφορά θα τόν έκανε να μη θέλη να θυμάται τούς συγγενείς του. Έξάλλου, ή κοινωνική του θέσι ήταν άνώτερη κάθε ύπονοίας. Ήταν καλοπρόσδεχτος στά καλύτερα σαλόνια τού Βερολίνου κα δέν έλειπε ποτέ άπό τις δεξιώσεις τής 'Ιταλικής πρεσβείας. Καί τώ χρηματικά του μέσα τώ έπείρεταν να κινή ζωή σχεδόν σπάταλη, να ζοδεύη άλύπτητα, ιδίως προκειμένου περ άγοράς έργων τέχνης. Καί αυτοί άκόμια οι ειδικοί θαύμαζαν τις γνώσεις που είχε για τήν άξία ενός καλλιτεχνικού πίνακος ή ενός παλιού κοσμημάτος.

Με δυό λόγια, ό κόμης Χ. ήταν ένας άπό τούς πιο έξαιρετικούς άνδρας που μου συνέβη να γνωρίσω στή ζωή μου...

Τώ ένδιαφέρον που ζδειξε στήν άρχή για μένα ό κόμης, δέν άργησε να μεταβληθώ σε συμπάθεια—καί ή συμπάθεια αυτή σέ φιλομερί κα παράφορο έρωτα. Ότόσσο έγώ, παρ' όλη τήν έκτίμησή που αισθανόμουν για τόν κόμητα, καταλάβαινα ότι δέν θα μπορούσα να τόν αγαπήσω, άν καί, έπαναλαμβάνω, τόν θεωρούσα άξιο τής αγάπής μου. Όταν, λοιπόν, μου έκανε τήν πρώτη του έρωτική έξομολόγηση, άναγκάστηκα, με μεγάλη μου λύπη, να τού πώ, ότι δέν έπρεπε να διατηρή τήν παραμικρή έλπιδα πώς θ' άνταποκριθώ στά αισθήματά του...

Η άρνητική αυτή άπάντησή μου πείραξε κατάκαρδα τόν κόμητα. Για μερικές μέρες, άπέφευγε τή συντροφιά μου. Σέ λίγο, όμως, καιρό, τά ξαναφαιδιάσαμε—καί γίναμε πάλι καλοί φίλοι, όπως πρῶτα...

Μιά νύχτα, θγαίνοντας άπό τώ θέατρο, μερικοί φίλοι μου με πήσαν να σουπάρουμε μαζύ. Γόρσια πολύ άργα στό ξενοδοχείο. Καί άρχισα να γδύνωμαι σιγά-σιγά—όταν, ξαφνικά, δόκισα τήν έντύπωση ότι κάποιος θρισκότανε στό δωμάτιό μου... 'Η αλήθεια είναι, ότι τίποτα δέν δικαιολογούσε αυτήν τήν έντύπωση... Ότόσσο, ήμουν βεβαία, ότι κάποιος, που δέν τόν έβλεπα έγώ, είχε σκαρφολογήσει τά θέλματα τού άπάνω μου...

Καθίστημι μπροστ στην τουαλέτα μου—μες στό μεγάλο καθρέφτη τής μπορούσα να παρακολουθώ τί γίνεται πίσω μου, σ'

όλο τώ δωμάτιο—έξακολουθούσα να φτειάγγω τά μαλλιά μου με φαινομενική άπάθεια, ένδ ή καρδιά μου κόντευε να σπάση στό στήθος μου άπό τά δυνατά καί άκανόνια χτυπήματά!...

Όταν, ό τρόμος μου έφτασε στό κατακόρυφο τής έντάσεώς του, όταν, σέ μία στιγμή, είδα μες στόν καθρέφτη, ένα χέρι ν' ανασκόνει τώ παραπέτασμα που σκέπαζε τήν πόρτα τού δωματίου τού λουτρού!...

Χωρίς, όμως, να δείξω ότι άντελήφθηκα τίποτα, κ' ένδ κρατούσα με τώ ένα χέρι τώ χτένι μου, άνοιξα με τώ άλλο ένα σურτάρι τής τουαλέτας καί τράθηξα τώ περιστρόφο μου... 'Η έπαφη τού κρύου άτσάλιου μου έβασε θάρρος... Έκανα μία άπότομη μεταβολή, πρότεινα τώ ρεβόλβερ πρὸς τώ παραπέτασμα καί φώναξα Γερμανικά:

—'Όποιος κα άν είσαι, έξβα άμέσως έξω, είδεμή πυροβολώ! Τώ παραπέτασμα άνασηκώθηκε καί παρουσιάστηκε ό μόνος άνθρωπος που δέν περμίνα να δώ μπροστά μου...

'Ο κόμης Χ. . . .

Βαθύς στεναγμός άνακουφίσεως θγήκε τότε άπό τά χείλη μου. Φεβόμωνα μήπως δώ μπροστά μου ένα λούπη—ένα δολοφάνο, ίσως!—καί θρήκα ένα θαυμαστή μου!... Κατάλαβα, άμέσως, τί είχε συμβή. 'Ο κόμης θα θύμασε έπειδή έκείνο τώ θρόδου πήγα στό θέατρο με άλλους φίλους καί κρύφτηκε στό δωμάτιό μου, περιμένοντας τήν έπιστροφή μου, για να μου κινή περπάτονα ή καί καμιά σκηνή!

Ξανάβαλα τώ περιστρόφο στό σурτάρι καί στήσασα τά χέρια μου, κυττάζοντας τόν κόμητα. Έπρεπε, βεβαία, να μου δώση ώρισμένες έξηγήσεις...

Φαντασθήτε, όμως, τόν τρόπο μου—καί τήν άηδία μου—όταν είδα, ξαφνικά, τόν κόμητα να όρμη άπάνω μου καί να μου λήη με λαχναρισμένη φωνή:

—Δώσε μου γρήγορα τά κοσμημάτα σου!...

Έμεινα άλαλη, έμβρόντητη!

—Δέν άκούς; έξακολουθήσε ό κόμης. Δώσε μου με τώ καλό τά μπισού σου, είδεμή θα σου τά πάρω διά τής θίας!...

—Είσαι, λοιπόν, ένας κινός Ληστής; τραύλισα.

Δέν μόδερα να πώ τίποτα περισσότερο... 'Ο εύγενικός κα μορφωμένος κόμης, ό άνθρωπος που έλεγε ότι με λατρεύει, στεκότανε τή στιγμή έκείνη μπροστά μου μ' έναν άπείσιο μορφοσώ στό πρόσωπο—άβδιαστικός, άποκοραστικός!...

Ότόσσο, μία ύπόνοια πέρασε άπό τώ νού μου. Μήπως ό κόμης έπαιζε μία κωμωδία για ν' άστειυθώ μαζύ μου;... Φαίνεται, ότι έκείνος θα κατάλαβε τί σκεπτόμουν, γιατί άρχισε να γελάει δυνατά, σαρκαστικά.

—Τί άνόητη που είσαι! μου έπτε. Φαντάστηκε ότι ένδιαφερόμουν για τήν ώμορφιά σου;... Θεέ μου! Τί ά-

μαδες καί ματαιόδοξες που είνε αυτές ή γυναίκες!... Νομίζουν πως δέν ύπάρχει στόν κόσμο τίποτ' άλλο έκτός άπό τήν καλλονότη τους!...

Τά τελευταία αυτά λόγια τού μ' έκαναν έξω φρενών. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκα κοντά στό κουδούνι τής πόρτας.

—'Αν δέν φύγης άμέσως, φώναξα στόν κόμητα, θα χτυπήσω τώ κουδούνι, νάρθουν οι ύπηρετές να σέ συλλάθουν!...

'Ο κόμης χαμογέλασε.

—Δέν φαντάζομαι να κινήσ αυτήν τήν άνοησία! μου έπτε. 'Αν οι ύπηρετές με θρούν έδώ, στό δωμάτιό σου, καί αυτή τήν ώρα μάλιστα, θα μπορούσε να βάλουν πολλά πράγματα στα τώ νού τους... Καί θα δημιουργηθώ ένα σκάνδαλο, που θα έχη δυσάρεστα άποτελέσματα για τή φήμη σου, για τήν καριέρα σου...

'Η κοινωνική μου θέσι είνε άνώτερη κάθε ύπονοίας. Κανείς δέν θα πιστέψη, ότι ήταν δυνατόν έγώ, ό κόμης Χ., να κάνω μία κλοπή... Έξάλλου, θα πώ ότι ήσουν φίλη μου καί ότι, ύστερ' άπό μία σκηνή ζηλοτυπίας, θέλησες να μ' έκδικηθής καί με κατηγορείς ως κλέφτη!... 'Όλοι στό ξενοδοχείο ζέρουν ότι συτιγώμασε στενά, ότι είμαστε άχώριστοι φίλοι, καί δέν θα ώσκολυτεύουν να παραδεχτόν τήν έξήγησή που θα τού δώσω...

Αναγκάστηκα να όμολογήσω, ότι ό κόμης είχε δίκιο. Είχα πείσει στήν παιγίδα που μου έστησε με τόση τέγνη! Δέν μπορούσα να κών τίποτα! 'Ημουν στή διάθεση αύτῶ τώ ληστού! Καί τόν άφρα να μου πάρη τώ κολλίε μου, τά δαχτυλίδια μου,

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

(Γαλατική παράδοσις)

ΥΤΟ, πού θά σ' ες διηγηθώμε, συνέθη στον πρώτο αιώνα έπειτα από τη γέννησι του Χριστού.

Ο Ίτιος είχε κερύσει την Ίερουσαλήμ και, μαζί με τή λάφυρα της νίκης του, είχε οδηγήσει στη Ρώμη, την αιώνια πόλι, την υπέροχη λεία του, τη θεοσεβία Βερενίκη, την όποια προώριζε γιά συναντοκοιτείρα του.

Ένα από τή καθημερινά μεγάλα σημεΐα διονόταν την ήμερα αυτή στα άνακτορα του νεαρού Κάισαρος.

Ήταν πενά νύχτα βαθειά και οι συνδιατημένους έξοκολούθουσαν τή νύκτα. Τά φαγητά ήσαν από τή πιό σπάνια : Γαλακτώματα ψαριών, στήθη σπασιών πουλιών, χρωμάτων πιό δυσκολόβρετων καρπών, όσα είχαν συνεισφέρει τή άπέραντα άρχιπειλάγι και τή άχανή δάση της αυτοκρατορίας.

Ή Βερενίκη είχε χορτάσει.

Από όρα πολλή δεν άγγιζε πενά τή φαγητά και τή ποτά. Σαπλωμένη με νωχέλια επάνω σε φτερά κόκκων, έδειχνε όλη τη γοητεία της υπεργαλλικής όμορφιάς της, τών μεγάλων εκφρασιακών της ματιών και του υπέροχου στόματός της με τή ήδονικά χείλη, πού είχαν σπλαθούσει την καρδιά του νεαρού Κάισαρος.

Άκουσε άφηρημένη τρεις δούλες, πού σφύριζαν σε ύγρα καλάμια κ' άτομομούνταν τώ κελιάδην των χελιδονιών. Άντροί οι ήχοι την μετέφεραν στους όρασιους κήπους της πατρίδας της, στα παρθένα δάση και στις χέρσους της πατρίδας της, πού ήσαν τόσο άφθονες κίττω από τών πάντα γλαυκό ούρανο της.

Στό βάθος της μνήμης της πρόβαλαν τώρα οειδές και άχρές ή άναμνήσεις τών όρασιών παιδιών της χούφτων, άναμνήσεις τόσο άμυδρές, όσο άμυδη στάθηκε και ή χαρά τους.

Δοκίμαζε την άνατριχίλα ενός ήδονικού όνειρου. "Ένα όριστο χαμόγελο πλαινόταν επάνω στο άβρο πρόσωπό της...

Φορούσε ένα φρόρεμα από μετάξι και άσημη, πού άνοιγε και έκλεινε επάνω στο θεασέοιο σώμα της, χωρίς νά θυσιάζη ούτε μιά από τις χαριτωμένες γραμμές του.

Και έμνε άκίνητη, δυσωρεστημένη με την ιδέα ότι οι μεθυσμένοι έκεινοι πατριώται φαινότουσαν άνασθητοι προς την όμορφιά της...

Άεφα της κατέβηκε μιά άλλόκοτη σκηνή. Της ήθελε νά φωνάζη στη μητρική της γλώσσα και νά πη :

—Ποιός θά δεχόταν νά πεθάνη γιά ένα φιλι της βασίλισσας Βερενίκης, όπως άλλοτε οι δορυκρήτορες πέθαναν γιά τή μάτια της Κλισιάτρως ;

Τροεήλ ιδέα... Μά ή Βερενίκη δεν δίστασε πού φώναζε ότι σκέφτηκε :

—Ποιός θά πέθανε γιά ένα φιλι της Βερενίκης ;
Ο' περισσότεροι, μεθυσμένοι όπως ήσαν, δεν την άκουσαν. "Οσοι την άκουσαν, δεν κατάλαβαν τί ήθελε νά πη. Μά ο νεαρός Λούκιος Φλάβιος, μόλις την άκουσε, σίμως περιήφανα τώ κεφάλι του. "Ο-

τό άδαμαντοκόλλητο μπρασολέ μου...

—Μερού! έλεπε εύγενέστατα ό κόμης, άφου τόπασε τή μπουζού μου, κ' έκανε νά φύγη.

Σαρκικά, όμως, του έρριξε μιά παράξενη ματιά, χύμισε πάνω του, μ' άρπάξε στην άγκυαλιά του και κόλλησε τή χείλη του στο στόμα μου με μανία, με πάθος... Τροεήλ από τόν θυμό μου, άρχισα νά τόν χτυπάω στο πρόσωπο με τις σφιγμένες γροθιές μου, μ' όση δύναμη είχα... Τέλος, ό κόμης, χωρίς νά πη τίποτα, έφυγε από τώ δωμάτιο, παραπατώντας σάν μεθυσμένος.

Πέρασα άγρυπνη την ύπόλοιπη νύχτα μου, καταταραχμένη από την άπογοήτευσή πού δοκίμασα άνακαλύπτοντας έναν κοινό ληστή στον άνθρωπο πού τώ χάρισα τή φίλια μου—και καταλυτημένη γιά την άπώλεια τών όρασιών μου κοσμημάτων.

Την άλλη, όμως, μέρα, όταν έζήνησα κατά τις δέκα, ένας θαλαμηπόλος μου έφερε στο δωμάτιό μου ένα μικρό δέμα.

Τό άνοιξε' έβρηκα σ' ένα κουτί όλα τή κοσμημάτα μου και την έξής επιστολή του κόμητος:

«Φείγο σημερα από τώ Βερολίνο! Σ' ες παρακαλώ νά βεβαιωθείς ότι με βασανίζουν φορητά ή τύψεις της συνειδήσεώς μου γιά την νικητερινή κακή μου πράξη... Σ' ες ξαναστέλινα τώ μπουζού πού σ' ες πήρα. Την τελευταία στιγμή κατάλαβα επί τέλους πού σ' ες άγατώ... Θέλησα νά σ' ες λιποθύμω, μιά ή αγάπη μου γιά σ' ες μ' έμποδίζει νά τώ κάνω αυτό... Σωχωρέστε με, άν μπορείτε...»

Αυτή ένε ή πιό παράξενη περιπέτεια πού μου συνέβηε στη ζωή μου!...

ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ

λόκληρο τώ σώμα του συγγλονίστηκε από δυνατή άνατριχίλα. Ή εικόνα της Βερενίκης τόν έγοήτευσε. Καθώς ήσαν κάπως κρυμμένοι πίσω από τή παρατεταόματα, ή όραία βασίλισσα δεν τόν είχε παρατηρήσει...

Ή νύχτα είχε προχωρήσει, σκεπάζοντας με τή πυκνότερα έρέθη της κάθε ζωή.

Στόν κοιτώνα της βασίλισσας, μικρά Συριακά λυχνάρια φώτιζαν τις προετοιμασίες της γιά τόν ύπνο.

Τώ θεασέοιο σώμα της, ελεύθερο πενά από τή δεσμά του, φαινόταν άκόμη πιό υπέροχο. Τά λεπτά αλλοκατά μαλλιά της άπέδιδαν τις πιό μαγευτικές άνταυγίες.

Μέσα σ' έναν άσημένο καθρέφτη, ή Βερενίκη παρατηρούσε, έκστατική και στήθη, τώ ειδώλο της όμορφιάς της. Μιά ή όμορφιά της φαινόταν τώρα τόσο άνοφέλη! Ο' Ίτιος κομώταν πλά της σάν βδοί! Και ή κόρη τών βασιλέων της Ίουδαίας είχε καρδιά περιήφανα...

Σήκωσε τή χείρα της ψηλά και ψέφισε, σάν νά άπεινέτο στον έαυτό της :

—Ποιός θά δεχόταν νά πεθάνη γιά ένα φιλι της Βερενίκης ;

Τότε ένα παρατέτασμα παρημέρισε και φάνηκε πίσω του ένα ξανθό κεφάλι.

—Ο Λούκιος Φλάβιος θέλει νά πεθάνη γιά ένα φιλι της βασίλισσας Βερενίκης! έλετε ό νέος πού παρουσιάζεστε.

Ή νεαρή γυναίκα τρομάξε. Μιά σνήλθε άμέσως και κωτιάζοντας με έστράσε και ένδοσιαστώ έκείνον τόν νέο, τώ έλε :

—Μιάς σοβαρά ; Δέχσεο νά θυσιάζη τή νεάτα σου, πού είνε όραία, και τις έλπίδες σου, πού είνε μεγάλες, γιά ένα δικό μου φιλι ;

—Δέχου! άπάντησε ό νέος. Σ' έβάζω επάνω από τή νεάτα μου και τις έλπίδες μου. Χίλιες φορές έννοω στή πνοή του θανάτου στην μάχη και ξέρω ότι τώ τέλος μου δεν θ' άργήση νύχθη. Γιατί λοιπόν δεν θά ήταν προτιμότερο νά διαλέξω έγω ό ίδιος την όρα μου ; Ποτέ δεν θά εύρισκα όμορφότερη !

Τά μάτια του ήσαν καρφωμένα σάν φλόγες πύρινες επάνω στη βασίλισσά του, στο υπέροχο σώμα της, πού ανέβλυζε, θαρρείς, μέσα από τόν δόλοιστρο χιτώνα και πού ή κάθε γραμμή του ήταν και ένα θελήτρο.

Ή βασίλισσα δοκίμαζε πενά τή γοητεία του νεαρού πατριώτη και άσθανόταν θαυμασμοπό προς την άνδρεία του και έρωτα δυνατού, πού τών μεγάλων τών άρώματα της πατρίδας της, πού έκαμαν γύρω της.

—Και μιάς, ξέρε το, Λούκιε, ότι δεν θά ζήσης διαν μιά φορά γενιές τώ φιλι μου. Τέκνο μουτικό κανείς άνδρας πού ζή δεν πρότει νά τώ γνωρίζη! έλεπε στο νέο σοβαρά.

Έκεινος σήκωσε τούς ώμους του με άπάθεια. Και τότε πενά ή γόησσα βασίλισσα έννοωσε στή ψυχή της μιά άκατανίκητη γλίση, έναν λόθο βαθύ, όπως ή άβυσσος, έννοωσε τόν έρωτα έκάτο αιώνων προς τόν άνδρα έκείνον...

—Θά εγης περισσότερο από ένα φιλι της βασίλισσας Βερενίκης, τώ έλε ψευδιστά. Ή ψυχή σου μπήκε στή δική μου και μου μετέδωσε τόν έρωτά της !...

Κι' άμέσως τά στόματά τους ενώθηκαν σε ένα άτέλειωτο φιλι...

Άλλοίμονο ! Τραγικό στάθηκε τώ ξύπνημα τού νέου από τώ όνειρο τώ όράνο.

Ή αλήθ σήμανε πολύ γρήγορα τόν θάνατο της εύτυχίας !

Ή φιλοδοξία, με την ιδέα πώς κάποιος θά πέθανε γ' αυτήν, έομυε με τή λίπη της γιά την αγάπη, πού έκαμε μέσα στην τριφερή, αλλά και άγρια καρδιά της νεαρής Ίουδαίας. Και ενώ σκεπάζε τή μάτια της, γιά νά μη δη έτι θά συνέβαινε, έκεινος πήρε από την ήθιδενό του ένα έγχειρίδιο, χτύπησε χωρίς διαταγμό τώ στήθος του, στο μέρος της καρδιάς, και σε λίγο ξεψυχούσε γαλήνια επάνω στο βωμό τού έρωτός του...

Κατέβαλε μιά ύπερτάτη προσπάθεια και γύρισε νά δη ή Βερενίκη.

Κι' είδε τόν Λούκιό σαλωμένο κάτω, άκίνητο πενά, με την όμορφιά του θανάτου άπλωμένη στο άρεσποστό πρόσωπό του.

Και τότε, κάθε φόβος έφυγε μέσα από την καρδιά της! Γονάτισε κοντά σ' έκεινον, πού τόσο είχε αγαπήσει, και ένωσε τή χείλη της με τή χείλη του, πού ήσαν άκόμη στενά.

Ποτέ τόση τρυφερότης, ούτε χαρά, ούτε και λίπη, δεν είχαν γεμίσει σε τόσο βαθμό την ύπαρξή της !...

